

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/58/2018
Identifikačné číslo spisu: 8714203076
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8714203076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Marián Kollár, advokát, so sídlom Mnoheľova 22, Poprad, IČO: 31 957 285, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., so sídlom Školská 57, Veľký Slavkov, IČO: 36 858 935, proti žalovanému: Marcel Bobko - HARMONY, s miestom podnikania Letná 3480/1, Poprad, IČO: 41 008146, zast. JUDr. Martin Staroň, advokát, so sídlom Hlavná 89, Prešov, o zaplatenie 1.328,- eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9Cb/55/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Cob/33/2017-160 zo dňa 6. februára 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cb/55/2014-121 zo dňa 22. decembra 2016 v prvom výroku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1.328,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,1% denne za každý deň omeškania od 3.10.2012 do zaplatenia. Druhým výrokom súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% .

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom bola uzatvorená Zmluva o nájme nebytových priestorov zo dňa 30.06.2011. Žalobca je výlučným vlastníkom prenajímaných nebytových priestorov, ktoré predstavovali predmet nájmu. Nájomný vzťah bol uzavretý na dobu určitú od 01.07.2011 do 01.09.2012. Žalovaný dňa 07.09.2012 osobne do kancelárie žalobcu doručil podanie s názvom Ukončenie Zmluvy o nájme nebytových priestorov datované dňom 31.08.2012, kde oznamoval, že trvá na skončení nájomného vzťahu v súlade s čl. VI. bod 5 a vyzval žalobcu, aby mu umožnil protokolárne odovzdanie predmetu nájmu. Súd prvej inštancie uzavrel, že medzi sporovými stranami došlo v súvislosti s uzavretou nájmovou zmluvou k sporu ohľadom ukončenia nájomného vzťahu, kedy žalobca tvrdil, že k ukončeniu nájomného vzťahu ku dňu 01.09.2012 nedošlo a žalovaný aj po uplynutí doby nájmu naďalej prevádzkoval predmet nájmu ako reštauráciu. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný si nesplnil

povinnosť protokolárne odovzdať prenajímateľovi nebytové priestory najneskôr k 01.09.2012 a s poukazom na ust. § 676 ods. 2 OZ, a teda došlo k predĺženiu nájomného vzťahu na dobu jedného roka. Súd prvej inštancie za rozhodujúce považoval fakt, že predmet nájmu nebol vrátený prenajímateľovi tak, ako to predpokladala nájomná zmluva a tiež, že následne nedošlo k písomnej dohode o skončení nájomného vzťahu medzi zmluvnými stranami, preto zaviazal žalovaného na úhradu nájomného vo výške 1.328,- eur s príslušenstvom. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 6. februára 2018, č. k. 1Cob/33/2017-160, v prvom výroku rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Druhým výrokom žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Odvolací súd pri preskúmaní právneho posúdenia veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pochybil tým, že aplikoval na správne zistený skutkový stav nesprávnu právnu normu. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že nájom nebytových priestorov bol riadne ukončený, predmet nájmu bol riadne odovzdaný žalobcovi za prítomnosti svedkov a žalobcovi boli odovzdané kľúče od predmetu nájmu, a teda došlo k riadnemu ukončeniu nájomného vzťahu, o čom svedčili faktické kroky žalobcu. K takémuto faktickému odovzdaniu predmetu nájmu došlo v mesiaci september 2012, a preto nemohlo dôjsť k obnoveniu nájomného vzťahu tak, ako to uvádza žalobca.

5. Ďalej uviedol, že z obsahu spisu a tiež z výpovedí žalobcu, žalovaného a svedkov vyplýva, že Zmluva o nájme bola uzavretá na dobu určitú od 01.07.2011 do 01.09.2012, avšak ústne mohla byť a bola uzavretá do 30.09.2012. Nebytové priestory boli zo strany žalovaného odovzdané dňa 27.09.2012, čo potvrdili obe sporové strany. Ustanovenie § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na nájom nebytových priestorov v tomto prípade nevzťahuje. Na základe uvedeného odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že návrh žalobcu na zaplatenie sumy 1.328,- eur s prísl. zamietol ako nedôvodný v celom rozsahu.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

7. Dovolateľ má za to, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola narušená jeho právna istota, ak rozsudkom legitímne očakával, že daný spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Ďalej uviedol, že krajský súd rozhodol inak, čím vzniklo zákonné právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku. Dovolateľ má za to, že rozsudok krajského súdu je nezákonný a nedostatočne odôvodnený, lebo spočíva na nesprávnom právom posúdení veci, čo je v rozpore s právnym posúdením súdu prvej inštancie a vo vykonanom dokazovaní.

8. Ďalej uviedol, že došlo k vyhláseniu neočakávaného rozhodnutia odvolacieho súdu na základe zneužitia prostriedkov procesného útoku na žalobcu, bez ohľadu na ním predložené listinné dôkazy, a ich následnému použitiu ako prostriedkov procesnej obrany v prospech žalovaného, čo má byť na hranici zaujatosti súdu.

9. Má za to, že rozsudok odvolacieho súdu je nutné vyhodnotiť ako právne neodôvodnený odklon (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) od judikatúry Najvyššieho súdu SR, a to rozhodnutia sp. zn. 2Obdo 21/2008. Tvrdí, že skutočnosť, že odvolací súd bez vysvetlenia nerešpektuje publikované rozhodnutia najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia a má za to, že v danom prípade sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, avšak odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje dôkladné zdôvodnenie tohto odklonu.

10. Dovolateľ ďalej namieta, že krajský súd hrubým spôsobom porušil taxatívne vymedzenú dikciu ust. § 676 ods. 2 OZ, keď nájomca (žalovaný) podľa čl. III bod 3 a čl. VI bod 5 nájomnej zmluvy bol povinný vypratať a uvoľniť nebytové priestory najneskôr k 01.09.2012 a spísať protokol o odovzdaní a

prevzatí nebytových priestorov. Túto povinnosť si žalovaný nesplnil, čiže účinným spôsobom nedošlo k zániku nájomného vzťahu.

11. Za nepravdivé konštatovanie odvolacieho súdu považuje dovolateľ skutočnosť, že došlo k riadnemu odovzdaniu priestorov, keďže odvolací súd vychádzal len z tvrdenia žalovaného a nepravdivej svedeckej výpovede jeho otca vypočutého na pojednávaní dňa 22.11.2016. Dovolateľ namietal, že odvolací súd opomenul vziať do úvahy jeho podrobné vyjadrenie k veci zo dňa 22.11.2016, kde podrobne popísal účelové kroky žalovaného v rozpore s uzavretou nájomnou zmluvou, sledujúc čo najvhodnejšie predĺženie nájomného vzťahu vo svoj prospech.

12. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1Cob/33/2017-160 zo dňa 06.02.2018 a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a žiadal priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%, zároveň podľa ust. § 444 CSP požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku Krajského súdu v Prešove.

13. Žalovaný k dovolaniu žalobcu podal vyjadrenie s tým, že navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP a súčasne zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

15. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

16. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

18. Žalobca v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19. Podľa dovolateľa je dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je

nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a že rozhodnutie odvolacieho súdu je „prekvapivým rozhodnutím“.

20. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

21. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo

22. Dovovateľ podstatnú časť argumentácie, ktorou odôvodnil zásah do svojho práva na spravodlivý súdny proces podľa ust. § 420 písm. f/ CSP videl v nezákonnosti a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Za odopretie práva na spravodlivý proces považoval dovolateľ aj skutočnosť, že došlo k vyhláseniu neočakávaného rozhodnutia odvolacieho súdu.

23. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Na to aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

24. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP).

25. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Tu dovolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

26. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 03.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

27. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

28. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje podstatné dôvody, pre ktoré súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a na základe ktorých dospel k záveru ohľadom času ukončenia nájmu nebytových priestorov žalovaným, ktorý je dostatočne preukázaný, a to na základe skutočností vyplývajúcich zo súdneho spisu, listinných dokladov ako aj výpovedí žalobcu, žalovaného a svedkov na uskutočnených pojednávaniach, a nie je možné ho preto považovať za nedostatočne odôvodnené.

29. Odvolaciemu súdu nie je možné dôvodne vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán. Odvolací súd sa so základnými odvolacími námietkami žalovaného zaoberal, stotožnil sa s nimi a odpovedal na ne v bodoch 12 až 19 svojho rozhodnutia. Výslovne konštatoval, že sa stotožňuje so tvrdeniami žalovaného, že písomne bola nájomná zmluva dohodnutá na dobu určitú do 01.09.2012, avšak na základe dôkazov mal za to, že ústne bola medzi stranami nájomná zmluva uzavretá do 30.09.2012. Skonštatoval, že ak bol predmet nájmu odovzdaný žalobcovi najneskôr dňa 27.09.2012, nemohlo dôjsť k predĺženiu nájmu a uplynutím ústne dohodnutej nájomnej zmluvy sa nájom skončil, teda že na daný prípad sa ust. §676 ods. 2 OZ nevzťahuje. Preto odvolací súd uzavrel, že žalobca nemôže byť úspešný ak požaduje zaplatenie nájomného za mesiac október, nakoľko je zrejmé, že žalovaný nebytové priestory nevyužíval a žalobcovi ich odovzdal. Odvolací súd teda dostatočne objasnil, prečo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a s oporou v zákone svoje závery aj právne kvalifikoval.

30. Dovolací súd dospel skonštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súd primerane vysvetlil, z akých úvah a dôkazov vychádzal určení ukončenia nájomnej zmluvy ako aj nemožnosti aplikácie ust. § 676 ods. 2 OZ.

31. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

32. Dovolateľ mal za to, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces malo dôjsť v tomto spore aj vydaním neočakávaného, prekvapivého rozhodnutia odvolacím súdom. Dovolateľ porušenie videl v tom, že odvolací súd vyhlásil toto neočakávané rozhodnutie na základe zneužitia prostriedkov procesného útoku žalobcu, bez ohľadu na žalobcom predložené listinné dôkazy a ich následnému použitiu ako prostriedkov procesnej obrany v prospech žalovaného. Týmto konaním odvolacieho súdu malo dôjsť k hrubému narušeniu princípu rovnosti zbraní a k vydaniu prekvapivého rozhodnutia.

33. Princíp právnej istoty znamená, že strany môžu predvídať obsah súdneho rozhodnutia v konkrétnej právnej veci. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie alebo ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

34. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd skúmal tvrdenia dovolateľa, či išlo o prekvapivé rozhodnutie a či spôsob rozhodovania odvolacieho súdu možno považovať za ústavne konformný. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu mali dostatočný priestor argumentovať a tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska ukončenia nájomnej zmluvy a odovzdania nebytového priestoru. Žalobca aj žalovaný túto možnosť v konaní využili a sudy sa jednotlivými námietkami žalovaného aj žalobcu zaoberal a aj vysporiadal.

35. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nevykazuje znaky prekvapivého a arbitrárneho rozhodnutia, čím nie je daný dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

36. Pokiaľ obsah dovolania žalobcu smeruje k názoru, že k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi, tak dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že § 420 písm. f/ CSP dáva porušenie práva na spravodlivý proces do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením vecí zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože právnym posudzovaním vecí súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a ani procesné práva účastníka (viď tiež R 54/2012, viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 1Cdo 62/2010, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014).

37. Relevantným dôvodom na odmietnutie dovolania odôvodneného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je skutočnosť, že prípustnosť dovolania je v týchto prípadoch obmedzená ustanovením § 422 CSP, ktoré predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania pre právne posúdenie výškou sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec, je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane (resp. účastníkovi konania) v tej - ktorej posudzovanej veci ide (k tomu viď aj uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016 a I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie). Keďže v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania (predmetom dovolacieho konania je suma 1.328,- eur), takéto dovolanie je aj podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP neprípustné.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej s ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.